

ע"פ 30826/12/16 - מני קיוויתי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 30826-12-16 קיוויתי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מערער	מני קיוויתי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. ערעור על החלטת בית המשפט מתאריך 05.12.16 אשר דחתה את בקשת המערער לביטול גזר דין שניתן בתאריך 17.5.05.
2. בתאריך 27.7.04 ניתן למערער דו"ח תנועה וכן זימון לדין, וזאת משום שנהג ללא רישיון נהיגה בתוקף. המערער זומן לבית המשפט לתאריך 2.3.05. במעמד מסירת הדו"ח לידי (שהינו, למעשה, גם כתב אישום וזימון לדין) הוא חתם על קבלת הדו"ח.
3. בתאריך 2.3.05 לא התייצב המערער לדין וחרף העובדה שבית המשפט יכול היה לשפטו בהיעדר כבר במועד זה, הוא בחר לדחות את הדיון לתאריך 17.5.05. זימון לדין הנדחה נשלח למערער אולם חרף כך הוא לא התייצב לדין. לכן, נדון המערער בהעדר, הורשע בעבירת של נהיגה ללא רישיון בתוקף והוטל עליו קנס בסכום של 1,300 ₪; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים בפועל; וכן פסילה על תנאי.
4. לאחרונה, ביקש המערער להוציא רישיון והפסילה לעיל ניצבת בדרכו. לכן הגיש לביהמ"ש קמא בקשה להורות על ביטול פסק הדין לעיל שניתן בהעדרו. המערער העלה שלוש טענות:

הראשונה, שאינו זוכר שקיבל את הדוח לעיל;

השניה, כי הכתובת אשר נרשמה בדו"ח התנועה (רח' עבאס 14 חיפה) - לשם נשלחו הזימון לדין הנדחה מתאריך 17.5.05 והודעת הפסילה, כלל אינה נוגעת אליו והוא לא התגורר שם מעולם.

והשלישית, כי גם אם גזר הדין ניתן כדין, הרי שהוא התיישן כעבור 10 שנים.

5. במסגרת החלטתו מיום 05.12.16, דחה בית המשפט קמא את הבקשה לביטול גזר הדין בציינו שהמערער זומן כדין ולא התייצב. עוד קבע בית המשפט קמא כי מועד הפקדת תחליף הרישיון יהיה 28.11.16, כאשר חישוב הפסילה ייעשה על ידי משרד הרישוי. באשר לטענת ההתיישנות, לא ניתנה כל התייחסות.

6. המערער הגיש ערעור על החלטת ביהמ"ש קמא בחזרו על כלל טענותיו לעיל.

7. לא מצאתי כל מקום להתערב בהחלטת ביהמ"ש קמא אשר דחתה את בקשת המערער לביטול פסק הדין משנת 2005.

אציין, כי בתום הדיון שנערך לפני סברתי כי לנוכח הנתונים שהתגלו בדיון ושיפורטו להלן, חזר בו המערער מטענותיו בהקשר לביטול פסק הדין, אך עיון בסיכומי העלה כי לא כך הוא הדבר. משכך, אדרש תחילה לטענות המערער כנגד אי ביטול פסק הדין שניתן כנגדו בהיעדר.

כאמור לעיל, המערער טען (ר' ס' 11 לתצהירו מתאריך 22.11.16) כי: **"אני מעולם לא התגוררתי בכתובת הרשומה בהזמנה לדין, עבאס 14, ובאותה תקופה התגוררתי ברחוב בן יהודה 12, כתובת שאין לה כל קשר לכתובת אליה נשלח הזימון"**. עוד ציין, כי: **"אני לא הוזמנתי כדין לדין, ונגזר דיני ללא שהוזמנתי למשפט"** (סעיף 14 לתצהיר).

ואולם, טענות המערער שכאמור לעיל טען כי ש"אינו זוכר" אם קיבל את הדוח, עומדות בסתירה לאמור בדו"ח התנועה אותו קיבל, שם צוינו פרטיו וכן צוינה, על פני הדברים מפיו, כתובתו והיא: **"רחוב עבאס 14"**. הנאשם אף חתם על הדוח שהיווה זימון לבית המשפט לתאריך 2.3.05. אוסיף, כי הדוח כלל פרטים נוספים כגון מספר תעודת הזהות של המערער וכן פרטי הרכב שהמערער נסע בו באותה עת. במסגרת הבקשה לביטול, לא נטען, לדוגמה, כי מדובר ברכב שלא היה קשור אותה עת למערער, או כי מדובר בפרטים אחרים שיכולים להצביע כי לא הוא היה זה שקיבל את הדו"ח.

לא זו אף זו - כאמור לעיל, המערער טען כי מעולם לא התגורר ברחוב עבאס 14 בחיפה. נטען, שרק נתון זה יכול להוליך למסקנה שלא הוא זה שקיבל את הדו"ח. עוד טען בהקשר זה, כי הזימונים וכן הודעת הפסילה נשלחו לכתובת לעיל, בה כאמור לא התגורר מעולם.

ואולם, עיון בנט המשפט מעלה את הנתונים הבאים - בתאריך 31.3.05 הובא המערער, כשהוא עצור (ככל הנראה לאחר שהוצא כנגדו צו הבאה), לדיון בבית המשפט השלום לתעבורה בחיפה, בתיק אחר (ת' 6802/01). הדבר היה לצורך חידוש הליכים באותו תיק ולאחר שאותר. אביא את דברי המערער כפי שמסר אותם באותו דיון: **"אני גר ברחוב עבאס 14, בחיפה. בא כוחי נמצא בבית משפט, אך בדיון אחר. אבקש דחייה כדי להיות מיוצג על ידי עורך**

דין. אבקש לשחרר אותי בתיק זה" (עמ' 12 לפרוטוקול, שורות 15-16).

יוצא, על פני הדברים, כי טענת המערער כי מעולם לא התגורר ברחוב עבאס 14, הינה רחוקה, לשון המעטה, מן האמת. כאשר הפניתי את המערער, במסגרת הדיון שהתקיים בפניי בתאריך 9.1.17, לנתונים לעיל, הוא מסר כי דודו התגורר באותה כתובת אך לא נתן כל הסבר לכך שבפרוטוקול הדיון צוין כי הוא זה שמתגורר באותה כתובת ושהדברים נרשמו מפיו וכן לא נתן הסבר מדוע לא חשף כבר במסגרת התצהיר את הקשר שלו (ולו באמצעות דודו) לכתובת לעיל.

אוסף, הרבה מעבר לצורך, כי במסגרת ת' (תעבורה חיפה) 6802/01 לעיל, התקיימה בתאריך 7.9.06 - היינו כשנה ו 4 חודשים לאחר שהוא נדון בהיעדר בתיק נושא דיונו - ישיבה במסגרתה הוגש פלט הרשעותיו הקודמות בתעבורה של המערער. התובעת אף ציינה כי: "**אני מגישה גיליון הרשעות מעודכן למרץ 2006**". חזקה כי גיליון זה כלל את הרשעותו של המערער בתיק נושא דיונו. משום שאותו הליך (6802/01) הינו "טרומ נט המשפט" לא ניתן היה לאתר את פלט התעבורה שהוגש.

8. משכך, יוצא שהמערער זומן כדין לדיון בבית המשפט קמא. אכן, ביהמ"ש קמא נהג לפניו משורת הדיון כאשר בחר לדחות את הדיון הראשון ומכיוון שמדובר בתיק ישן נושן, לא ניתן היה לאתר באם קיים אישור זימון למועד הנדחה. כך או כך יוצא שהנאשם זומן כדין לדיון הראשון ולכן אין כל סיבה לבטל את פסק הדין.

9. בהקשר לטענת ההתיישנות, הפנה ב"כ המערער לפרק הזמן שחלף מאז ניתן גזר הדין בעניינינו וכן הפנה לס' 10 לחוק סדר הדין הפלילי [נ"מ] תשמ"ב - 1982 (להלן: **חסד"פ**), הקובע כי בעבירות עוון, כבעניינינו, העונש מתיישן כעבור 10 שנים.

10. ואולם, טענת ההתיישנות אינה כה פשוטה כפי שניסה המערער להציגה. ראשית, משום שס' 42 לפקודת התעבורה קובע הסדר מיוחד ולפיו הפסילה מתחילה ביום מתן גזר הדין וכן קובע כי בחישוב תקופת הפסילה לא תבוא במניין התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון; ושנית, משום שס' 10 לחסד"פ, עליו מסתמך המערער, קובע כי הוא יחול על עונש שלא התחיל ביצועו או שנפסק ביצועו. בעניינינו, על פני הדברים, העונש החל (לנוכח הוראות ס' 42 לעיל) כבר עם מתן פסק הדין ולכן תחולתו של ס' 10 לעיל אינה כה ברורה.

11. בכל מקרה, איני סבור שיש להיכנס לעובי הקורה בסוגיה שצוינה לעיל וזאת משום שטענות המערער בהקשר להתיישנות עונש הפסילה היו צריכות להיות מופנות, בדומה לכלל הסוגיות הנוגעות לחישובי פסילה, לפתחה של רשות הרישוי וזאת בהתאם להלכת ג'אבר (בש"פ 9075012 ג'אבר נ' מ"י, 14.4.14), שם נקבע כי:

"כשם ששב"ס מחליט בעניין חישוב ימי מאסר, כך ראוי להפקיד את מלאכת חישוב ימי פסילת רישיון הנהיגה בידי רשות הרישוי. גם אין טעם בהליך אזרחי מסורבל של בקשה למתן סעד הצהרתי, ולא בנקיטת הליך חדש בבית משפט השלום לתעבורה. המקום הטבעי הוא כאמור רשות הרישוי, זהו הגורם המקצועי שאצלו מצוי כל החומר הצריך לעניין, גם מומחיות, גם ניסיון. אמור מעתה, כי הסמכות נתונה לרשות הרישוי, וכי נגד החלטתה

ניתן להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים, באשר הוא מוסמך לפי ס' 14 (א) לתוספת הראשונה לחוק בתי המשפט לעניינים מנהליים, התש"ס - 2000, לדון ב"החלטה של רשות לפי פקודת התעבורה, לרבות החלטה בענייני רישוי . . . של נהגים".

עוד אפנה בהקשר זה לאמור ברע"פ 7231/14 **גולדמן נ' מ"י**, 3.11.14; ורע"פ 6518/08 **אלין נ' מ"י**, 20.8.08, שם נקבע כי ההליך הנכון בהקשר זה הינו תביעה לסעד הצהרתי בבית המשפט האזרחי.

ניתן אמנם להרהר באם לאחר הלכת ג'אבר המסלול הנכון הינו עדיין פניה במסלול האזרחי או שמא יש כיום לפנות במסלול המנהלי. כך או כך, לא ניתן להעלות את טענת ההתיישנות בפני בית המשפט לתעבורה.

12. סוף דבר, הערעור נדחה.

13. המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ח טבת תשע"ז, 26 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.